

Зямля бацькоў, зямля святая,
К табе я сэрцам прырастаю.
Родны куточак Беларусі,
Табой заўсёды ганаруся!
Салянка – рэчачка малая,
Гасцей ветліва сустракае.
Старадарожская крыніца
Вады гаючай дасць напіцца.
Тут жураўліныя чароды
Вясною водзяць карагоды,
Шукаюць пацёркі-карані,
Што з журавінак нанізалі.
Старанна людзі ўсе працуюць,
Спадчыну сваю шануюць.
На мове роднай размаўляюць,
Песні матчыны спяваюць.
Мая маленькая радзіма,
Ты шмат герояў нарадзіла,
Вучоных, мастакоў, паэтаў,
Вядомых сёння ўсяму свету...

Таццяна Шпакава

Кожны чалавек мае на свеце куток, дзе пачынаецца яго жыццёвая сцэнка. Гэта месца, дзе першы раз гучыць дзіцячы смех, дзе зямля цёпла ад крокаў продкаў, дзе паветра напоўнена водарам успамінаў. Для мяне такой зямлёй з'яўляецца Беларусь – мая Радзіма, мая зямля бацькоў, мая святыня.

Калі я чую словы «зямля бацькоў», у сэрцы нараджаецца хваляванне. Я ўяўляю сабе старую вёску, дзе час, здаецца, спыніўся. Там, пад дахам з глінабітных чарапіц, жылі мае продкі. Тут у кожным камені, у кожным дрэве дыхае гісторыя маёй сям'і. Гэта зямля, якая ведае слёзы і радасць, працу і малітвы. Гэта – зямля, асвятчаная памяццю.

Зямля бацькоў – гэта не проста прастора, якую можна вымераць крокамі. Гэта духоўны спад, глыбока ўкараніўшыся ў нашых душах. Гэта сувязь з продкамі, што ніколі не зрываецца, нават калі нас

МАЛЕНЬКАЯ РАДЗІМА

Зямля бацькоў – зямля святая

раздзяляюць кіламетры або гады. Гэта – карані, без якіх чалавек становіцца пустым, як высахлае дрэва.

Калі я думаю пра сваю святую зямлю, я бачу вясновыя палі, што ззяюць зелянінай, бачу росныя лясы, дзе спяваюць птушкі, і спакойныя рэчкі, што нясуць у сабе спакой і сілу. Гэта не проста прырода – гэта жывое сэрца Радзімы, якое білася ў так жыццю маіх продкаў і працягвае біцца разам з маім.

Я памятаю, як у дзяцінстве мой дзед распавядаў пра тое, як цяжка было захоўваць гэту зямлю. Як людзі працавалі, змагаліся, выхоўвалі дзяцей, захоўвалі мову і традыцыі. Ён часта казаў: «Памятай,

унук: зямля – гэта не твая ўласнасць. Ты – яе. Яна цябе нарадзіла, і ты павінен быць ёй верны». Гэтыя словы сталі для мяне заветаў.

Зямля бацькоў – гэта і наша культура, нашы карані, наша сіла. Гэта песні, што пелі нашы бабулі, казкі і легенды, што перадаваліся з вуснаў у

вусны. Гэта нашая мова – мяккая, цёплая, родная, як маціна рука. У ёй – святасць усяго беларускага: «хата», «матуля», «сэрца», «жытнёвы колас».

Любіць сваю зямлю – значыць не толькі памятаць пра яе, але і ахоўваць яе. Не ламаць, а будаваць. Не забываць, а перадаваць. Любоў да зямлі – гэта дзеянне: праз працу, праз павагу, праз вернасць роднаму. Гэта – адказнасць кожнага чалавека перад сваёй гісторыяй і будучыняй.

Нават калі лёс закіне мяне далёка ад родных мясцін, у душы я заўсёды буду з ёю – з маёй зямлёй бацькоў, маёй святой зямлёй. Бо яна – мая крыніца, мая моц, мая душа. Як пісаў Рыгор Барадулін: «Люблю я ўсё, што роднаю завецца, што мне і сном, і песняй адгукнецца...»

Няхай жа кожны з нас будзе варты гэтай зямлі. Няхай не забывае, адкуль ён. Бо без зямлі бацькоў няма чалавека. А з ёй – ёсць усё: і гонар, і сіла, і будучыня.

Зямля бацькоў – зямля святая. І я буду шанаваць яе, пакуль жыве маё сэрца.

М.М. УСІК,

студэнт ФПК, 3 курс, гр. 28 ім

Г.А. СМАЛЯНКА,

ст. выкладчык

кафедры практычнай лінгвістыкі

Фото: из открытых источников,

в качестве иллюстрации